

Arrest

nr. 106 181 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoeker dient op 6 januari 2006 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 24 maart 2006 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf. Op 11 december 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 april 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 10 020.

1.2 Op 19 augustus 2008 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 2 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij.

1.3 Op 10 april 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 23 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de derde asielaanvraag van de verzoekende partij.

1.4 Op 23 juni 2009 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 2 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de vierde asielaanvraag van de verzoekende partij.

1.5 Op 10 juli 2009 dient de verzoeker een vijfde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Zijn dossier wordt op 17 juli 2009 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 17 november 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6 Op 18 december 2009 dient de verzoeker een zesde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Zijn dossier wordt op 16 februari 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 16 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7 Op 12 november 2008 dient de verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 87.718 van 18 september 2012 verwerpt.

1.8 Op 4 april 2012 wordt jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker getroffen. De verzoeker dient beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 103 123 van 21 mei 2013.

1.9 Op 27 april 2012 leidt de verzoeker bij de rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge de procedure in om erkenning als staatloze.

1.10 Op 4 mei 2012 dient de verzoeker een zevende asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 mei 2012, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 87.724 van 18 september 2012 verwerpt.

1.11 De verzoeker dient op 19 juni 2012 een achtste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 92.113 van 26 november 2012 verwerpt.

1.12 De verzoeker dient op 13 juli 2012 een negende asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 26 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 92.109 van 26 november 2012 verwerpt.

1.13 Op 21 mei 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14 Op 17 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt. Deze

beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2012. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.05.2012 werd ingediend door :

S(...) N(...) ook gekend als: G(...) D(...) nationaliteit: China

geboren te Dreshang

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat hij niet in het bezit zou zijn van enig identiteitsbewijs, aangezien hij een Tibetaanse vluchteling zou zijn. Ter staving van de prangende situatie waarin Tibetanen zich zouden bevinden, voegt hij een recent 'vluchtschrift van Caritas internationaal in samenwerking met het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racisme bestrijding: knelpunten in internationale bescherming, identiteitsdocumenten en vrij verkeer: het voorbeeld van Tibetanen' toe. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere verwijzing naar een vluchtschrift niet kan weerhouden worden. De algemene bewerking wordt niet toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene zich niet naar zijn land van herkomst - namelijk China - zou kunnen begeven gezien zijn Tibetaanse afkomst en vermits de houding van de Chinese autoriteiten ten opzichte van Tibetanen tot op vandaag zeer repressief zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Hij toont niet aan waarom hij geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart zou kunnen bemachtigen.

Betrokkene legt ten bewijze van zijn identiteit een kopie van zijn verzoekschrift tot erkenning als staatloze dd. 27.04.2012 voor. Het zou voor zich spreken dat betrokkene, in afwachting van deze erkenning, nergens naartoe zou kunnen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het verzoekschrift nog steeds hangend is en betrokkene bijgevolg nog niet als staatloze werd erkend. Een procedure tot erkenning als staatloze heeft geen enkele opschortende werking en deze verhindert niet dat betrokkene kan terugkeren naar het land van herkomst. De belangen van betrokkene kunnen door zijn raadsman behartigd worden. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart.

Betrokkene voegt eveneens een verblijfstitel van zijn partner, Mevr. M.T., toe en legt een geboorteakte + erkenning van het kind van Mevr. M., met name S.T.N., voor. Er wordt eveneens een inschrijving in het vreemdelingenregister van het kind voorgelegd. Deze documenten kunnen niet aanvaard worden als zijnde een bewijs van identiteit, aangezien deze documenten geen betrekking hebben op de identiteit van betrokkene. Hij dient zijn eigen identiteit en nationaliteit te bewijzen aan de hand van een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Zodoende blijkt uit zijn dossier dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij een geldige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b)).

Bovendien blijkt uit de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 11.12.2007 (eerste asielpprocedure) dat betrokkene een vals attest heeft voorgelegd teneinde zijn beweerde vlucht uit Tibet te staven:

"Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat het door u voorgelegde attest van de ('Nelen Khang' (het Tibetaanse Refugee Reception Center) te Kathmandu, de dato 1995, vals is verklaard door die organisatie zelf. "

De beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 16.11.2009 (vijfde asielpprocedure) stelt het volgende: "Eerst en vooral werd het attest van 'Nelen Khang' Dharmasala door de uitreikende instantie opnieuw vals verklaard. U volhardt aldus in de betrachting de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden met het oog op het verkrijgen van de asielstatus. Het attest van 'Nelen Khang' kan een

ernstige aanduiding zijn van uw herkomst uit Tibet, Volksrepubliek China. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het overgrote deel van de Tibetanen dat Tibet ontvlucht via Nepal geregistreerd bij 'Nelen Khang'. Het ontbreken van een geloofwaardig attest van 'Nelen Khang' vormt zodoende een ernstige aanwijzing dat u niet uit Tibet, Volksrepubliek China afkomstig bent en u dus niet over de Chinese nationaliteit beschikt. De ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Tibet, Volksrepubliek China, wordt verder bevestigd doordat u geen enkel origineel identiteitsdocument kunt neerleggen. Een bewijs van identiteit vormt een belangrijk element in iedere asielprocedure. Ook schept u geen duidelijkheid over uw identiteit.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Chinese nationaliteit, dient de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de beslissing dd. 16.12.2011 (zesde asielprocedure) vermeldt het Commissariaat-generaal het volgende:

"U geeft immers geen zicht op wie u bent en waar u bent geboren. Tijdens uw eerste vijf asielaanvragen verklaarde u in Tibet, Volksrepubliek China, te zijn geboren en nu verklaart u in Pharo in Bhutan te zijn geboren. Bovendien moet worden opgemerkt dat het 'Registration Certificate' van de Indische overheid vermeldt dat u in India bent geboren, terwijl uw 'green book' dan weer vermeldt dat u in Drukpadro (Bhutan) bent geboren, net zoals het attest van het bureau van Tibet dat zich daarvoor op uw green book' steunt

Aangaande uw namen wordt vastgesteld dat u tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen geen gelijklopende verklaringen aflegde. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw geboortenaam C.D. was en uw monnikennaam S.N.. Bij uw tweede, derde en vierde asielaanvraag verklaarde u geen andere namen te hebben dan S.N.. Datzelfde verklaarde u tevens bij DVZ bij uw vijfde asielaanvraag. Tijdens het gehoor voor het cgvs bij de behandeling van uw vijfde asielaanvraag, verklaarde u plots opnieuw dat G.D. een andere naam van u is. U verklaarde dan ook dat u de naam G.D. bij uw huwelijk gebruikte. U verklaarde toen ook enerzijds dat S.N. de naam was die u van het klooster had gekregen en anderzijds verklaarde u, gevraagd naar uw geboortenaam, dat die S.N. was om dan plots te verklaren dat uw geboortenaam G.D. was. Voor het cgvs tijdens de behandeling van uw zesde asielaanvraag, verklaarde u tevens dat uw naam in het klooster S.N. was en de naam die uw familie u gaf G.D. was. Net als uw geboorteplaats, geeft u onvoldoende zicht op uw naam,

U hebt doorheen uw verscheidene asielprocedures uw herkomst niet aannemelijk gemaakt en uw verklaringen en documenten daarover zijn doorheen uw verscheidene asielprocedures te uiteenlopend om er enig zicht op te krijgen. Evenmin geeft u zicht op uw naam. Gezien de discrepanties tussen uw namen, geboorteplaatsen en oorspronkelijke plaatsen van herkomst maakt u het onmogelijk uit te maken of u daadwerkelijk een kind bent van Chinese vluchtelingen uit de Volksrepubliek China. "

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RW nr. 4.623 nr. 10.12.2007). Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkene dient zich tot de voor hem van toepassing zijnde ambassade te richten teneinde een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart te bekomen.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt toe:

"11.1.1. Volgens de verwerende partij heeft de verzoekende partij haar identiteit niet aangetoond.

Nochtans werd uitdrukkelijk in de aanvraag tot medische regularisatie vermeld dat verzoekende partij staatloos is en dus geen bewijs van identiteit kan leveren.

Verwerende partij motiveert dit als volgt:

(...)

11.1.3. Het is inderdaad zo dat verzoekende partij in de onmogelijkheid is om haar identiteit aan te tonen. Verzoekende partij heeft echt elke mogelijke manier geprobeerd om de Belgische instanties te overtuigen.

Het verzoekschrift tot erkenning als staatloze heeft inderdaad geen opschortende werking. Desalniettemin is het wel een duidelijke indicatie dat verzoekende partij wel degelijk geen identiteit/nationaliteit heeft.

Verzoekende partij wordt ten eerste gestraft omdat zij geen nationaliteit heeft en ten tweede wordt zij nogmaals gestraft door haar te verhinderen een regularisatieprocedure op te starten door te stellen dat zij geen enkele procedure kan aanvangen.

Verzoekende partij zit dus in een straatje zonder einde. Indien verzoekende partij erkend zal worden als staatloze kan man haar geenszins uitwijzen en zou verwerende partij haar beter nu al regulariseren.

11.1.4. Verder stelt de bestreden beslissing:

(...)

Er valt te lezen dat het overgrote deel van de Tibetanen dat Tibet ontvlucht via Nepal geregistreerd is bij 'Nelen Khnag. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het overgrote deel niet gelijk is aan iedereen en dat het dus mogelijk is dat verzoekende partij niet in het bezit is van een dergelijk geldig document. Daarenboven kan het 'niet hebben' van dit document niet rechtstreeks impliceren dat verzoekende partij geen Tibetaan zou zijn.

11.1.5. In de bestreden beslissing staat ook:

(...)

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het 'Registration Certificate' niet de plaats van geboorte vermeldt, maar wel de plaats van de aanvraag.

11.1.6. Aangezien verzoekende partij haar identiteit niet kan bewijzen, heeft zij een verzoekschrift gericht aan de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge dd. 27 april 2012 om haar te erkennen als apatride. Verzoekende partij hoopt alsnog in tussentijd geregulariseerd te worden."

3.1 In casu dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

3.2 Artikel 9bis van de vreemdelingenwet schept aldus een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk

verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat de verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

3.3 De verzoeker stelt thans dat hij in de onmogelijkheid is om zijn identiteit aan te tonen en dat het verzoekschrift tot erkenning als staatloze, hoewel het geen opschortende werking heeft, wel een duidelijke indicatie is dat hij geen identiteit/nationaliteit heeft. De verzoeker meent dat hij in een straatje zonder einde zit en dat men hem beter nu al zou regulariseren omdat hij, indien hij wordt erkend als staatloze, niet kan worden uitgewezen.

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de opmerkingen van de verzoeker dat men hem beter nu al zou regulariseren en dat hij in twee opzichten gestraft wordt, de opportuniteit van de bestreden beslissing betreffen. Als annulatierechter kan de Raad echter geen uitspraak doen over de opportuniteit van de bestreden beslissing, en nog minder kan hij zich uitspreken over eventueel toekomstig te nemen beslissingen. Bovendien beperkt de verzoeker zich tot vage en ongestaafde beweringen, die overigens een erg hypothetische karakter vertonen. Het betoog van de verzoeker is dan ook niet dienstig, immers wordt hiermee geenszins enige onregelmatigheid aangetoond die zou kleven aan de thans bestreden beslissing.

3.4 Voor het overige merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet duidelijk blijkt dat de verzoeker zich bij zijn verblijfsaanvraag heeft beroepen op enige onmogelijkheid om in België een identiteitsdocument te verwerven.

Uit het administratief dossier en uit de stukken bij zijn aanvraag gevoegd blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de volgende toelichting geeft omtrent zijn identiteit: *“Als bewijs van haar identiteit legt de verzoekende partij een kopie van haar verzoekschrift tot erkenning als staatloze dd. 27 april 2012 (stuk 1), aangezien verzoekende partij een Tibetaans vluchteling is, is zij niet in het bezit van enig identiteitsbewijs.”* Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker aan zijn aanvraag het boven genoemde verzoekschrift heeft toegevoegd. Wat de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de verzoeker in zijn aanvraag naar de prangende situatie van Tibetanen en de repressieve houding van de Chinese autoriteiten. De aanvraag verwijst, onder de hoofding *“bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat de aanvraag in België wordt ingediend”* wederom naar het ingediende verzoekschrift tot erkenning als staatloze. De verzoeker stelt dat hij in afwachting van de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge ‘nergens’ naartoe kan waardoor het

voor hem onmogelijk is om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat de aanvraag van de verzoeker echter geen enkele concrete aanwijzing, laat staan bewijs, bevat dat de verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om in België een identiteitsdocument te verwerven. De loutere argumentatie dat hij geen identiteitsdocument heeft en de loutere verwijzing naar een verzoekschrift ingediend inzake de erkenning als staatloze, kan niet in redelijkheid worden aanzien als een concrete argumentatie in verband met de wettelijke uitzonderingsbepaling die erin bestaat dat de verzoeker op geldige wijze aantoont dat hij niet in de mogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven. Uit de desbetreffende aanvraag blijkt dat de verzoeker de procedure tot erkenning als staatloze inroept als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Zoals hoger uiteengezet moet deze ontvankelijkheidsvoorwaarde echter worden onderscheiden van de tweede, cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of aantoont dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Het wezen herhaald dat de bewijslast om aan te tonen dat men zich in de onmogelijkheid bevindt om in België een identiteitsdocument te verwerven, bij de aanvrager ligt. De redactie van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk. Het komt dan ook aan de aanvrager toe om in de aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten dat hij zich beroept op de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en het komt eveneens aan hem toe om deze onmogelijkheid op geldige wijze aan te tonen. Nu zulks *in casu* uit de voorliggende aanvraag niet duidelijk blijkt, was de gemachtigde van de staatssecretaris niet gehouden om zich uit te spreken over de vraag of het voorgelegde verzoekschrift tot erkenning als staatlozen al dan niet een geldig bewijs vormt van de onmogelijkheid om een identiteitsdocument in België te verwerven. De verweerder is immers niet verplicht, nu de bewijslast geenszins op hem rust, om te antwoorden op elementen die hem niet ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.5 De bestreden beslissing bevat omtrent de problematiek van de voorgehouden staatloosheid de volgende motivering:

“Betrokkene haalt aan dat hij niet in het bezit zou zijn van enig identiteitsbewijs, aangezien hij een Tibetaanse vluchteling zou zijn. (...) Betrokkene legt ten bewijze van zijn identiteit een kopie van zijn verzoekschrift tot erkenning als staatloze dd. 27.04.2012 voor. Het zou voor zich spreken dat betrokkene, in afwachting van deze erkenning, nergens naartoe zou kunnen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het verzoekschrift nog steeds hangend is en betrokkene bijgevolg nog niet als staatloze werd erkend. Een procedure tot erkenning als staatloze heeft geen enkele opschortende werking en deze verhindert niet dat betrokkene kan terugkeren naar het land van herkomst. De belangen van betrokkene kunnen door zijn raadsman behartigd worden. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart.(...) Zodoende blijkt uit zijn dossier dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij een geldige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b)).”

De loutere mening van de verzoeker dat het verzoekschrift voor de erkenning als staatloze een duidelijke indicatie is dat hij niet over een identiteit/nationaliteit beschikt, doet geen afbreuk aan deze motivering.

3.6 De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) geeft aan welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden: *“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.”* (Omszendbrief 21 juni 2007, p. 7). In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: *“Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007”*. De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de vreemdelingenwet het volgende: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan*

onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De verzoeker erkent in het onderhavig verzoekschrift dat hij geen identiteitsdocument heeft overgelegd en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag geen concrete redenen uiteenzet die het hem onmogelijk maken om in België een identiteitsdocument te verwerven. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze verwezen naar de omzendbrief van 27 juni 2007 en geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldig motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

3.7 Daarenboven heeft de verzoekende partij zowel in het voorliggend verzoekschrift als ter terechtzitting bevestigd dat er nog geen uitspraak werd gedaan omtrent de vordering tot erkenning als staatloze. De verzoeker opteert ervoor om, in het stadium waarin zijn aanvraag tot het doen erkennen van de staatloosheid hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg, een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en de hangende procedure specifiek in te roepen als grond die hem vrijstelt van het vervullen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het feit dat een staatloosheidsprocedure hangende is houdt geenszins in dat men staatloos wordt verklaard en de gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook op een deugdelijke en pertinente wijze geoordeeld dat een procedure tot erkenning als staatloze geen enkele opschortende werking heeft. Er kan van de gemachtigde van de staatssecretaris, die verondersteld wordt binnen een redelijke termijn een beslissing te treffen aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging, niet verwacht worden dat hij ambtshalve de uitspraak van de rechter in eerste aanleg afwacht. Geen enkele reglementering verplicht hem daartoe. Daarnaast komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag en een onderzoek te voeren naar de identiteit van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de gemachtigde van de minister zorgvuldig tewerk gegaan is door zelf na te gaan of de rechtbank van eerste aanleg ondertussen uitspraak gedaan had alvorens een beslissing te treffen. Daargelaten de vraag of een vonnis waarbij de staatloosheid wordt vastgesteld een rechtvaardiging kan inhouden voor het ontbreken van een identiteitsdocument, staat het de verzoeker vrij om, na het verwerven van het statuut van staatloze een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

3.8 De verzoeker betoogt in het voorliggende verzoekschrift tevens dat de beslissingen van de commissaris-generaal verkeerd gemotiveerd zijn omdat er een mogelijkheid bestaat dat de verzoeker niet in het bezit is van een registratiefiche bij 'Nelen Khnag' en toch afkomstig is uit Tibet alsook omdat de commissaris-generaal zijn 'Registration certificate' verkeerdelijk beoordeeld zou hebben.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dd. 11 december 2007, 17 november 2009 en 16 december 2011, niet het voorwerp uitmaken van het onderhavige beroep. De verzoeker heeft reeds beroep ingesteld tegen de eerste beslissing bij de Raad dat met arrest nr. 10.020 van 16 april 2008 de beslissing van de commissaris-generaal bevestigd heeft. Voor de overige beslissingen heeft de verzoeker nagelaten een beroep in te dienen bij de Raad en de daartoe bestaande termijn is intussen reeds verstreken. Daarnaast ziet de Raad niet in, hoe de gegrondheid van dit onderdeel van het middel zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien deze de doorslaggevende motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing niet weerlegt. Een andere beoordeling van verzoekers gebrek aan een registratiefiche neemt niet weg dat hij *in casu* nog steeds in gebreke blijft wat het voorleggen van een identiteitsdocument betreft. De verzoeker richt zich hier dan ook tegen een overtollig motief daar de verweerder reeds aan de hand van verzoekers aanvraag vastgesteld had dat hij noch enig bewijs voorlegt van zijn identiteit, noch een rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument, los van de verwijzing naar de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836 en RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

3.9 Gelet op voorgaande analyse en op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffende de voorwaarden om de aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, blijkt dat de verzoeker met zijn betoog op generlei wijze aantoonst dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

De verzoeker maakt bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.10 Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE